

РЕШЕНИЕ

№ 1581

гр. София, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на
пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело №
20231110101344 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от (ФИРМА) против Д. П. Д., с искане да бъде установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 1048,84 лева, ведно със законна лихва за забава от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 28.10.2020 г. до изплащане на вземането, представляваща непогасена главница по Договор за кредитна карта № ***** сумата в размер на 387,26 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 16.08.2018 г. до 27.10.2020 г. и сумата в размер на 72 лева, представляваща разноски за връчване на покана за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 24.11.2020 г. по ч. гр. д. № 52411/2020г., по описа на СРС, 127 състав, срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 1 ГПК, наименувано като такова по чл. 423 ГПК, по което е образувано ч. гр. д. № 5825/2022 г. по описа на Софийски градски съд. Направено е искане сторените от страната в заповедното и исковото производство съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 02.09.2016 г. между страните по спора възникнало валидно облигационно правоотношение по Договор за кредитна карта № CCIR-275-00112-2016 г., по силата на който ищецът предоставил на кредитополучателя кредитен лимит в размер на 3500 лева и му издал кредитна карта. Представителят на страната поддържа, че кредитът бил надлежно усвоен под формата на клиентски плащания, извършени чрез кредитна карта, обслужвана от открита на името на ответника картова сметка. В исковата молба са изложени твърдения, че кредитополучателят ползва предоставения лимит като усвоява в рамките на периода на клиентски плащания и възстановява ползваните суми от кредитния лимит или поне минималната погасителна вноска или минимално дължимата сума. Представителят на страната поддържа, че считано

от 16.08.2018 г. кредитополучателят изпаднал в просрочение, като банката упражнила потестативното си право да обяви кредита за предсрочно изискуем, за което до задълженото лице е изпратено нарочно уведомление, което е връчено от съдебен изпълнител при условията на отказ.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът оспорва предявените иски по основание и размер. Ответникът поддържа, че не е в договорни отношения с ищцовото дружество, не е подписвал представения по делото договор и не е получавал каквито и да е уведомления за дължимост на суми към банката. С подадения отговор са оспорени поддържаните в исковата молба твърдения относно усвояване на кредитен лимит отпуснат от ищеца, като по делото липсвали доказателства търговецът да е водел счетоводството си редовно, респ. представените по делото извлечения от сметка не са годно доказателствено средство. Ответникът поддържа, че не е налице основание за начисляване на суми за разноси за връчване на покана, тъй като направата на подобни разходи няма общо с клаузите по договора за кредитна карта. По изложените съображения е направено искане предявените иски да бъдат отхвърлени.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

В доказателствена тежест на ищеца по предявените по реда на чл. 422 ГПК установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ и чл. 430, ал. 2 ТЗ е да установи при условията на пълно и главно доказване в кумулативност следните факти: че между страните по спора е възникнало валидно облигационно правоотношение по силата на договор за кредитна карта, предаване на платежната карта на кредитополучателя, усвояване на отпуснатия кредитен лимит, наличие на клауза по съгласението за заплащане на възнаградителна лихва, и настъпване на изискуемостта на задълженията на ответника – главница и възнаградителна лихва, които се твърди са неизпълнени и размера на задълженията. Ищецът следва да докаже и, че е направил разходи за уведомяване на ответника в претендирания размер.

Като писмено доказателство по делото е прието искане за издаване на кредитна карта за физически лица Visa Classic от 18.08.2016 г. /лист 107 – 110/, в който е обективизиран протокол от 02.09.2016 г., с посочен час 12:15 часа за предаване на кредитна карта с уникален номер, завършващ на ****.

По делото е представен договор № CCIR-275-00112-2016 за кредитна карта за физически лица от 02.09.2016 г., съгласно който между страните възникнало правоотношение, по силата на което ищецът в качеството на кредитор предоставил на ответника в качеството на кредитополучател и оправомощен държател на основна карта кредитен лимит в размер от 3500 лева, а ответникът се задължил да възстановява ползваните суми от кредитния лимит или поне минимална погасителна вноска, равна на 3% от кредитния лимит или минимално дължимата сума. Съгласно т. 2.1 от договора кредитополучателят дължи на банката възнаграждение под формата на месечен лихвен процент за всеки отделен месец през срока на действие на договора в размер на 1.35%. Съгласно т. 3.2 от договора кредитният лимит е със срок на ползване до 31.08.2018 г., като същата дата е посочена и като срок на действие на договора в т. 3.4, като в т. 6.1 страните са предвидили възможност за автоматично продължаване на действието на съгласението при условие, че кредитополучателят изрично писмено не поиска прекратяване на договора и е бил изправен в изпълнението на задълженията си, банката може по своя преценка да продължи действието на договора автоматично за нов период от 24 месеца. Периодът на клиентски плащания съгласно т. 3.1.1 е всеки календарен месец от първо до последно календарно число в рамките на срока на кредитния лимит, като изрично са изключени единствено първия и последния период на клиентски плащания. Предвид разпоредбата на т. 3.1.2 периодът на погасяване е от 1-во до 15-то число на всеки текущ месец, следващ ПКП.

Съгласно т. 8.12 от процесното съглашение в случай, че кредитополучателят е допуснал необслужване на дълга 61 дни, включително и след изтичане на срока на неговото предизвестие за прекратяване и независимо от поканите на банката не е осигурил средства за покриване на дължимите суми, на 62 ден настъпва предсрочната изискуемост на задължението по договора.

Като писмено доказателство по делото е представен и Договор № ***** от 02.09.2016 г. за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови кредитни карти като електронни платежни инструменти.

Като писмени доказателства по делото са приети извлечения от движение по сметка съответно за периода от 02.09.2016 г. -12.08.2019 г. и периода от 13.08.2019 г. -21.12.2022 г.

Като писмени доказателства по делото са приети лихвен лист, съответно по контракт 950L902182971U1U за периода от 02.09.2016 г. - 12.08.2019 г. и лихвен лист по контракт 950L903192241194 за периода от 12.08.2019 г. – 21.12.2022 г.

От приетото по делото заключение по допусната съдебно – счетоводна експертиза, което съдът цени като обективно и компетентно дадено се установява, че кредитната карта е използвана по банкова сметка BG57 UNCR 7000 1522 713386 с титуляр Д. П. Д., по която са усвоявани суми по Договор за кредитна карта № ***** чрез теглене на АТМ общо в размер на 3000,00 лева и такси за извършени операции в размер на 122,56 лева. Съгласно експертното заключение общо начислените задължения по кредитната карта са в размер на 3 171,85 лева, като същите са посочени по дати, размер, усвоена сума и начислени задължения в табличен вид в констативната част на експертизата. Видно от експертното заключение е, че дължимата непогасена главница по кредита към 31.08.2020 г. /дата на изтичане на срока на Договора за кредитна карта/ и към датата на подаване на исковата молба /10.01.2023 г./ е в размер на 1048,84 лева. Вещото лице е приело, че непогасените договорни лихви за периода от 16.08.2018 г. – 28.10.2020 г. /датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК/ е в общ размер на 387,26 лева, както и че след подаване на исковата молба е начислена лихва в размер на законната лихва, която за периода от 28.10.2020 г. до подаване на исковата молба 10.01.2023 г. е в размер на 234,61 лева. В заключение експертът е приел, че общо дължимите и непогасени лихви към 10.01.2023 г. възлизат на 569,71 лева.

Предвид изложеното съдът приема, че между страните по спора е възникнало валидно облигационно правоотношение, чийто правопораждащ юридически факт е процесният договор № CCIR-275-00112-2016 за кредитна карта за физически лица от 02.09.2016 г., по силата на който ищецът е предоставил на ответника кредитен лимит от 3500 лева, който може да бъде усвояван по издадената му кредитна карта Visa Classic, съгласно договор № ***** за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови карти като електронни платежни инструменти от 02.09.2016 г. Предаването на процесната карта в държане на ответника се установява от представеното по делото искане за издаване на кредитна карта за физически лица Visa Classic от 18.08.2016 г. Договорът за издаване на кредитната карта представлява по своя характер частен диспозитивен документ, който се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила, че изявленията в документа изхождат от подписалите го лица. Доколкото формалната доказателствена сила на доказателствена сила на документа не е оборена от ответника съдът намира, че между страните по спора е възникнало правоотношение с описан в съглашението предмет.

Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредба № 3/16.07.2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти платежната карта е вид платежен инструмент, върху който е записана информация по електронен начин и се използва многократно за идентификация на оправомощения ползвател на платежни услуги и за отдалечен достъп до платежна сметка и/или до предварително определен кредитен лимит, договорен между оправомощения ползвател на платежни услуги, на когото е издадена

картата, и доставчика на платежни услуги. Разпоредбата на чл. 25, ал. 5 от Наредбата предвижда, че доставчикът на платежни услуги, издател на платежната карта, я предоставя на оправомощения ползвател на платежни услуги в срок не по-дълъг от 10 дни от сключването на рамковия договор за платежна карта. Съгласно разясненията дадени с Решение № 10/19.07.2016 г. постановено по търг. дело № 3386/2014 г. по описа на ВКС, I ГО, предаването на платежна карта представлява съществено задължение на издателя на платежния инструмент, поради което при спор между страните относно изпълнението на договора в тежест на издателя е да докаже, че е изпълнил задължението си. Във връзка с изложеното следва да бъде отбелязано, че на лист 110 по делото е представен нарочен протокол, носещ подпис на ответника, за предаване на издадената кредитна карта.

Съдът намира, че от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че предоставеният кредитен лимит е усвоен посредством извършвани от множество тегления на суми, като при съобразяване на извършваните погасявания непогасената част от главницата възлиза на сумата в размер на 1048,84 лева. Изложеното налага извод не само, че между страните по делото е възникнало облигационно правоотношение с описан в исковата молба предмет, но и противно на поддържаните в отговора доводи, че кредитополучателят не само е получил издадения платежен инструмент, но и се е разпореждал със средствата по него.

Ответникът не е навел твърдения, респ. не е представил доказателства, че е оправил изрично волеизявление за прекратяване на договора, поради което срокът на съглашението по силата на клаузата на т. 6.1 е продължен с 24 месеца, считано от 31.08.2018 г. Кредитополучателят не е заплатил погасителни вноски с падеж 16.08.2018г., 17.09.2018 г., 15.10.2018 г., като банката надлежно е упражнила правото си да обяви вземанията по кредита за предсрочно изискуеми с нарочно отправено до длъжника волеизявление. От приетата по делото разписка се установява, че уведомлението за предсрочна изискуемост е връчено на настоящия адрес на ответника в гр. (АДРЕС) при условията на отказ. Съгласно чл. 18, ал. 5, пр. 1 ЗЧСИ, частният съдебен изпълнител може да връчва всякакви покани, съобщения и отговори във връзка с гражданскоправни отношения, а според препращащата норма на чл. 43 ЗЧСИ частният съдебен изпълнител може да възложи на определен служител в неговата кантора да връчва призовки, съобщения и книжа при условията и по реда на чл. 37 - 58 от Гражданския процесуален кодекс. В случая, видно от приетата разписка съдебният изпълнител е извършил връчване на книжа на настоящия адрес на ответника и след като последният е отказал да приеме уведомлението, е оформил книжата като връчени при отказ за получаване на основание чл. 44, ал. 1, изр. 5 ГПК. От изложеното следва, че уведомлението за предсрочна изискуемост на процесния кредит е връчено на 09.02.2020г., а предсрочната изискуемост е настъпила на 24.02.2020 г. с изтичане на 14-дневния срок за доброволно изпълнение.

Предвид изложеното предявеният иск за главница се явява доказан по основание и размер, като ответникът дължи вземането ведно със законната лихва от подаване на заявлението на 28.10.2020 г. г. до окончателното плащане.

По делото не е спорно, а и от съдържанието на процесния договор за кредитна карта се установява, че съгласно т. 2.1 кредитополучателят се задължил да заплаща на ищеца възнаграждение под формата на месечен лихвен процент върху усвоената сума за всеки отделен месец през срока на действие на договора в размер на 1.35%. Възнаградителната лихва, обаче, се дължи само за срока на действие на договора, тъй като представлява възнаграждение за предоставеното на длъжника ползване на финансовия ресурс за този срок. С настъпване на изискуемостта на цялото вземане, било вследствие на изтичане срока на договора, било вследствие на обявена предсрочна изискуемост, добросъвестното ползване от длъжника на заетата сума се преустановява и последният дължи единствено лихва за забава, не и възнаграждение за ползването /в този смисъл т. 2 от Тълкувателно

решение № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС/. Както беше установено по-горе, процесният кредит е предсрочно изискуем считано от 24.02.2020 г., поради което банката-ищец няма право на договорна лихва за периода от 24.02.2020 г. до 27.10.2020 г. Това е така, защото за настъпване на предсрочната изискуемост е от значение датата на връчване на уведомлението и изтичането срока за доброволно изпълнение, а не датата, на която банката е осчетоводила вземането по кредита като предсрочно изискуемо. Следователно предявения иск за възнаградителна лихва се явява основателен за периода от 16.08.2018 г. до 24.02.2020 г. и до размера от 282,01 лева /изчислен от съда по реда на чл. 162 ГПК/, а за разликата до пълния претендиран размер от 387,26 лева и за периода 25.02.2020 г. до 27.10.2020 г. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

На следващо място, съдът намира, че трябва да отхвърли претенцията за сумата от 72 лева - разходи за извънсъдебно събиране на вземания.

От приетата по делото разписка от 09.02.2020 г. се установява, че ищецът е възложил връчването на уведомлението за предсрочна изискуемост на частен съдебен изпълнител и това връчване е извършено, като за него ищецът претендира разноски в размер на 72 лева. Съдът намира, че вземането за разноски за връчване на покана за предсрочна изискуемост, се явява недължимо, предвид императивния характер на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 ЗПК, съгласно която при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца съдебни разноски в заповедното производство съразмерно на уважената част от исквата претенция. Направените от (ФИРМА) разноски по ч. гр. д. № 52411/2020 г. възлизат на сумата общо от 90,16 лева, от които сумата в размер на 30,16 лева внесена държавна такса и сумата в размер на 60 лева адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на страната, като по съразмерност ответникът следва да заплати сумата в размер на 79,56 лева.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати направените от ищеца съдебни разноски в производството по чл. 422 ГПК съразмерно на уважената част от исквата претенция. Направените от(ФИРМА)в настоящото производство разноски възлизат на сумата в размер общо на 782,84 лева, от които сумата в размер на 30,16 лева внесена държавна такса, 350 лева внесен депозит за изслушване на съдебно – счетоводна експертиза и сумата в размер на 402,68 лева адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на страната, като Д. П. Д. следва да заплати по съразмерност на (ФИРМА) сума в размер на 690,83 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени от (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС), срещу Д. П. Д., ЕГН *****, с адрес гр. (АДРЕС) обективно кумулативно съединени установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ и чл. 430, ал. 2 ТЗ, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 1048,84 лева, представляваща непогасена главница по Договор за кредитна карта № ***** ведно със законна лихва от 28.10.2020 г. (датата на подаване на

заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до изплащане на вземането и сумата в размер на 282,01 лева, представляваща възнаградителна лихва по Договор за кредитна карта № ***** за периода от 16.08.2018 г. до 24.02.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 24.11.2020 г. по ч. гр. д. № 52411/2020 г., по описа на СРС, 127 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за възнаградителна лихва за разликата над 282,01 лева до пълния предявен размер от 387,26 лева и за периода от 25.02.2020 г. до 27.10.2020 г., както и претенцията за сумата в размер на 72 лева, представляваща разноски за връчване на покана за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, като неоснователни.

ОСЪЖДА Д. П. Д., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. (АДРЕС) да заплати на (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 79,56 лева, представляваща сторени в заповедното производство разноски.

ОСЪЖДА Д. П. Д., ЕГН *****, с поС.ен адрес гр. (АДРЕС) да заплати на от (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 690,83 лева, представляваща сторени в настоящото производство разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението заверен препис от съдебния акт да се приложи по ч. гр. д. № 52411/2020 г. по описа на Софийски районен съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____